

Under det jag bad vid familjealtaret, kom den helige Ande över mig, och det föreföll mig som om jag lyftes allt högre från denna mörka jord. Jag vände mig om för att se efter adventfolket i världen, men kunde ej se dem. Då sade en röst till mig: »Se en gång till, och litet högre.» Jag riktade nu blicken uppåt och såg en rak och smal stig, som gick högt över jorden. På denna stig vandrade adventfolket fram mot staden, som låg vid stigens ena ände. Vid stigens början bakom dem stod ett klart ljus uppställt, vilket en ängel sade mig vara midnattsropet. Detta ljus upplyste hela stigen och gav ljus för deras fot, så att de icke skulle falla. Om de höllo blicken fäst på Jesus, som var strax framför dem och förde dem mot staden, så voro de trygga. Men några blevo snart trötta och sade, att staden var långt borta och att de hade väntat att kunna ingå i den förr. Jesus uppmuntrade dem nu genom att upplyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus, som omstrålade adventskaran, vilken ropade: »Halleluja!» Andra förkastade besinningslöst ljuset bakom sig och sade, att det var icke Gud, som hade fört dem så långt ut. Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter voro i fullständigt mörker, och de snavade, förlorade målet och Jesus ur sikte och föllo ned i den mörka, ogudaktiga världen nedanför. Snart hörde vi Guds röst lik ljudet av många vatten meddela oss dagen och stunden för Jesu ankomst. De levande heliga, de 144.000, kände och förstodo rösten, under det att de ogudaktiga menade, att det var åska och jordbävning. Då Gud meddelade tiden, utgöt han sin helige Ande över oss, och våra ansikten upplystes och skeno av Guds härlighet, liksom Moses' ansikte, då han kom ned från Sinai berg.

De 144.000 voro allasamman beseglade och fullkomligt förenade. På deras pannor stod skrivet: »Gud, Det nya Jerusalem», och en härlig stjärna, innehållande Jesu nya namn. Vårt lyckliga, heliga tillstånd förbittrade de ogudaktiga, som kommo för att öva våld mot oss och kasta oss i fängelse; men vi räckte ut handen i Jesu namn, och då föllo de hjälplösa till jorden. Det var då, som satans synagoga visste, att Gud hade älskat oss, som kunde två varandras fötter och hälsa bröderna med en helig kyss, och de tillbådo för våra fötter.

Ellen Whites första syn
ur "Adventbudskalet" s. 20-21.
av Ellen G. White